

Rigsdagstidende.

1854. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 287.

Femte Sæssion.

189de Møde.

Torsdagen, den 16de Februar.

(Forts.)

J. A. Hansen (fortsat): Naar det er sagt, at det ærede Mindretal havde Medhold i den grundlovgivende Forsamling, saa er det urigtigt. Hvorfor Forslaget ikke blev vedtaget i den grundlovgivende Forsamling, erindrer jeg meget nøie. Den Hovedgrund, der blev anført — man anførte saa at sige ingen andre Grunde — var den, at en saadan Bestemmelse som den nuomhandlede ikke egnede sig til at optages i en Grundlov, men maatte gives ved en simpel Lov, og vedvort Forslag gjøre vi ikke Andet end at give denne Frihed ved en simpel Lov, saa at netop Fleertallet er i fuldkommen Harmonie med den grundlovgivende Forsamling; men Mindretallet er i Modstrid dermed, idetmindste kan det ikke paaberaabe sig noget Medhold hos den grundlovgivende Forsamling i dette Stykke.

I det Hele forekommer det mig, at den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 7de Valgfreds (Casse) har gjort sig skyldig i en stor Selvomstgelse. Jeg veed, at der er et latinsk Ord herfor; men, da jeg ikke er nogen Latiner, kan jeg ikke salde paa det i Diebliffet; jeg behøver det heller ikke, jeg vil bruge Ordet „Selvomstgelse“, fordi jeg troer, at det er Noget, man bedst opfatter. Den ærede Rigsdagsmand har nemlig sagt, at man ikke skal gaae ind paa at ordne et saadant Forhold, førend Kirken var hørt, og siden, da han kom lidt længere frem i sine Bemærkninger, talte han om, at de enkelte Medlemmer i Kirken jo vel kunde have Mening om, hvorledes dens Forhold kunde ordnes, men de skulde dog lade dem, der repræsentere Kirken,

have den afgjørende Stemme; og, da jeg saa spurgte den ærede Rigsdagsmand, hvem det var, der „repræsentere“ Kirken, saa sagde han, at det var naturligtvis af den Grund, at han endnu ikke vidste, hvem det var, at han vilde have Sagen udsat, indtil Folketikkens Forsatning var givet. Men naar man nu ikke kan give Folketikkens Forsatning, uden at Folketirken er hørt, og naar man ikke kan komme til at høre Folketirken, inden Folketikkens Forsatning er givet, saa forekommer det mig, at den ærede Rigsdagsmand vil være i en meget stor Forlegenhed for at kunne bringe os videre. Jeg kan aldeles ikke see, hvorledes han kan rede sig ud af denne Modstgelse; thi, naar man ikke veed, hvem der er berettiget til at svare paa Kirkens Begne, kan man ikke spørge Kirken, og, naar man ikke kan faae Folketikkens Forsatning, inden man har spurgt Kirken, saa kan man slet ikke faae den; dette er vistnok en naturlig Slutning; men det Naturlige synes ikke at tilfredsstille den ærede Rigsdagsmand; maaskee han kan give en anden Fortolkning, som er mindre naturlig. Da den ærede Rigsdagsmand skulde til at forklare, hvad Kirken var, undrede det mig endvidere at høre den Forklaring, han gav; thi han sagde, at det var „en Anstalt, hvori forskellige Mennesker, der havde en og samme Tro, skulde samles“ (Casse: Nei!). Ja, jeg nedskrev den ærede Rigsdagsmands Uttringer; men, forsaavidt jeg kan have hørt feil, vil han, naar han faaer Ordet igjen, kunne finde sig opfordret til at berigtige dem, men det er aldeles vist, at han brugte de Ord; at „Kirken var en Anstalt“. Men, maa Kirken er en „Anstalt“, maa jeg saa spørge hvorledes man skal kunne komme til at spørge